

“Jumătate din preoția soțului o poartă preoteasa”

(Interviu realizat de Sanda Nicola cu Gabriela Mavrichi, fiica Părintelui Nicoale Tănase și soție de absolvent de teologie)

Gabriela Mavrichi este o tânără de 27 de ani care a înțeles devreme ce presupune vocația de preoteasă și a îmbrățișat-o fără rezerve. Cunoaște toate nuanțele unei “meserii” la care puține femei s-ar înhăma, pentru că soțiile de preoți trăiesc după o deontologie a lor care, nu odată, implică multe renunțări. O are drept exemplu pe mama ei, preoteasă, și așteaptă momentul în care soțul va începe să slujească.

Nu-mi amintesc de nicio prietenă din copilărie care, atunci când ne întrebam ce-o să fim când vom crește mari, să răspundă: “eu vreau să mă fac preoteasă”. Cele mai multe dintre fete se visează doctorițe, profesoare sau, mai nou, prezentatoare de televiziune. Și totuși, peste cinsprezece mii de femei din România au căpătat acest statut și responsabilitățile ce derivă din acesta, prin căsătoria cu un teolog. Gabriela Mavrichi este fiica preotului Nicolae Tănase, cel care a creat în Valea Serezii din județul Prahova, un asezământ pentru copiii pe care mamele consiliate de el au ales să nu-i avorteze ci să-i aducă pe lume și să-i lase în grija Asociației Pro Vita.

Gabriela a studiat limbi străine la Sibiu unde l-a cunoscut pe Ionuț Mavrichi, student la teologie, pe care l-a luat de soț imediat după absolvire. Fără să-și fi propus asta, Gabriela calcă pe urmele mamei sale și duce mai departe munca tatălui său.

- Ți-ai dorit dintotdeauna să urmezi modelul mamei tale, preoteasă, și să-ți întemeiezi o familie cum e cea din care provii tu?

- Mi-am dorit întotdeauna o familie cu mulți copii dar nu mi-am dorit neapărat să fiu preoteasă. Asta nu-i o hotărâre care-ți vine într-un moment în care zici “gata, îmi place coliva, hai să mă fac preoteasă” sau ca să-ți zică femeile “sărămâna”. Abia când te îndrăgostești de un teolog întrezărești posibilitatea. Apoi înveți, te modelezi. În cazul meu a fost mai simplu pentru că o aveam pe mama drept exemplu. Ea l-a susținut foarte mult pe tata în tot ce a făcut deși poate că el și-ar fi dorit și mai mult. Tata ar fi vrut ca mama să renunțe la serviciu.

- Ce serviciu are mama ta?

- Educatoare. Pe lângă vocația de preoteasă, mama a avut și o ambiție profesională, asta nu-i un lucru rău.

- Ce presupune vocația de preoteasă?

- Înainte de toate, trebuie să faci toți copiii pe care ți-i dă Dumnezeu. Nu se pune problema reținerii de la naștere. Trebuie să fii un model de virtute, de moralitate. Sunt canoane care spun că o virtuală preoteasă trebuie să fie fecioară când se mărită. Asta e cam delicat în ziua de azi.

- Ești pregătită să ai oricât de mulți copii îți va dăruia Dumnezeu?

- Asta da. Deocamdată am unul și îmi doresc să vină și alții

- Ce privațiuni implică statutul de preoteasă?

- Ca soție a preotului, tu trebuie să duci o viață în conformitate cu ceea ce predică el. Dacă tu ieși din cuvântul lui, atunci ce așteptări să ai de la ceilalți enoriași. Apoi, e foarte important să nu îl presezi cu solicitări care să-l abată de la treburile lui și să-l îndepărteze de la menirea lui.

- BOR are de gând să interzică divorțul preoților. Tu ce părere ai? Practic dacă tu ai o toană și nu mai vrei să fii soția lui Ionuț îi distrugi întreaga carieră.

- Cred că este bine că Biserica s-a ponunțat în sfârșit în privința divorțurilor la preoți dar mai cred că se pune o presiune foarte mare pe tânărul teolog când se însoară. Adică el trebuie să știe foarte bine ce fel de femeie își ia de soție.

- Ce schimbă asta?

- Schimbă un pic dimensiunea sacrificiului...

- Nu simți că ai fi într-o competiție cu Dumnezeu pentru dragostea soțului tău? O competiție pe care tu o pierzi, pentru că îndatoririle lui față de Biserică vor prima întotdeauna.

- Nu neapărat. Este o vorbă din popor care zice că jumătate din preoția soțului o poartă preoteasa. Nu e o concurență. Te dăruiești cuiva. Dacă o luăm ca pe o altă profesie, sigur că are deontologia ei. Faci ce trebuie să faci ca să îndeplinești ce ți se cere și pentru ce te-ai dedicat. Statutul de preoteasă nu e o povară, e o dragoste pe care trebuie ți-o asumi. Adică este dragostea pentru soțul tău și a soțului tău pentru biserică. Implicit și a ta pentru biserică. O fi prea mult?

- Ești împotriva contracepției?

- Total împotrivă. Timpul nostru și știința a progresat atât de mult încât rămâi uimit câte se mai pot face ca să te împotrivesți voinței lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu a vrut să fii femeie, și ca femeie să te măriți și să ai copii, cine ești tu să spui nu?

- Femeia de azi își inventează propria viață și lasă prea puțin “în voia Domnului”. Ea își duce viața încercând să atingă niște obiective pe care ea singură și le fixează. Copiii nu mai vin pe lume în mod surprinzător ci programat de mamă, în funcție de propriul plan de viață. Cum vezi tu toate astea?

- Când îți faci tu asemenea planuri și proiecții despre tine, există posibilitatea ca, la un moment dat, Dumnezeu să intervină și nu pe placul tău. El intervine spre binele tău sigur dar nu și pe placul tău. De ce ar trebui să fie neapărat doi copii. De ce nu trei? Sau poate că tu îți propui să ai doi copii și, Doamne ferește, nu poți să ai. și planul tău se dă peste cap. Adică proiecția din capul tău ar trebui să se limiteze la altfel de dorințe.

- Din ce în ce mai multe femei tinere sunt infertile, și când se hotărăsc în sfârșit să aibă un copil, nu mai pot. De ce crezi că se întâmplă asta?

- Poate fi o consecință a faptului că atunci când Dumnezeu a vrut să-ți dăruiască, tu ai făcut tot ce ți-a stat în putere să te împotrivesți prin contracepție. Când Dumnezeu a dorit pentru tine să fii mamă și soție, tu ai găsit că e mai important să faci carieră și să câștigi mulți bani decât să alăptezi și să schimbi scutece. Mai e desigur și stresul la care femeia modernă se supune. Nu ne mai hrănim cum trebuie, nu ne mai pregătim organismul pentru o sarcină. Ne preocupă doar să arătăm cât mai bine. Condiția de femeie presupune să fii, înainte de toate, soție și mamă...

- Într-o epocă în care femeia e din ce în ce mai emancipată, puține se mai mulțumesc să mai fie doar soții și mame. Multe femei muncesc azi mai mult decât soțul, câștigă mai bine decât el, asta a modificat raporturile dintre ei.

- Da. Revoluția sexuală și feminismul au învins și au început să-și arate deja roadele. Nu toate sunt sănătoase. Un prim efect este o populație foarte îmbătrânită în vestul Europei dovadă că atunci când crește nivelul de trai, nu crește și natalitatea, așa cum ar fi de așteptat.

- Tu ai o ambiție profesională?

- Da, o urmez pe mama și în acest exemplu. M-am pregătit pentru meseria de traducător și aș vrea să traduc cărți religioase. Însă deocamdată, atât eu cât și soțul meu ne străduim să continuăm munca pe care a început-o tatăl meu aici, la PRO VITA. Încercăm să oferim tinerelor care consideră că nu-și permit să aibă un copil, fie din motive financiare, fie de teama părinților, o alternativă la avort. Le convingem să păstreze sarcina, să aducă pe lume copilul și să-l lase în grija noastră. Iar dacă la un moment dat lucrurile se schimbă în viața ei, se poate întoarce după copil.

- Altfel spus, dați unei tinere femeie șansa să-i vină mintea la cap ...

- ...și să îndrepte o greșală din tinerețe. Încercăm să apărăm dreptul la viață al copiilor nenăscuți iar pe mame le sprijinim în așa fel încât să nu fie nevoie să săvârșească cel mai mare păcat, sa-și ucidă pruncii.

- Câți copii au fost salvați de la avort de PRO VITA până acum?

- Din 1994 până acum, peste o mie de suflete. Cea mai

mare are acum 19 ani, i-am făcut zestre pentru căsătorie și ne lăudăm că avem deja și primul student. Un băiat care a intrat la facultatea de geodezie. Meritul n-aș spune că este numai al familiei noastre, ci mai degrabă al enoriașilor din sat pentru că tata n-ar fi putut face niciodată atâta fără oameni care să-l susțină. Mulți copii au fost dați în plasament în sat și oamenii îi tratează pe copiii de la Asociația Pro Vita ca pe copiii lor.

- Câte mame s-au întors după copiii lor când le-a venit mintea la cap?

- Câteva sute.

- Cum se comportă atunci când vin, vă arată recunoștința lor?

- Sigur că da. Sunt momente emoționante în care se reuneste o familie, mama își ține copilul în brațe și e fericită că i se mai acordă o șansă.

- Ce se întâmplă cu cei după care nu se întoarce nimeni?

- Își găsesc aici familia, alături de ceilalți, de noi și de oamenii din sat, crește, iar atunci când se însoară fetelor le facem zestre iar băieților încercăm să le facem case.

- Rămân în zonă?

- Da, cei mai mulți.

- Din ce bani trăiește Asociația Pro Vita?

- Din donații. Oameni cu stare care ne ajută cu bani ca să mai construim câte ceva. Așa am ridicat toate casele, dispensarul, biblioteca și biserița copiilor. Iar ajutorul de bază vine de la credincioșii de rând care aud despre noi din presă, la predică, din vorbă în vorbă... De la ei primim alimentele pentru hrana zilnică, vin la sfârșit de săptămână cu ulei, cartofi, fructe, ce poate și vrea să doneze fiecare.

- V-ați îngrijorat vreodată că săptămâna viitoare nu mai vine nimeni să vă ajute?

- Mereu există stresul ăsta. Mai puțin acum, de Paști, și la Crăciun. Acum avem din abundență și împărțim adesea și oamenilor din sat pentru că e păcat să se priseze alimentele. Dar în restul anului ne e foarte greu să hrănim zilnic două sute de copii în creștere.

- Ai studiat limbi moderne aplicate la Sibiu. Ai trăit viața de student, în cămin, cu sesiune grea și chefuri deopotrivă?

- Nu chiar... Am trăit viața de student intens, eram fericită pentru că l-am cunoscut pe soțul meu, eram prieteni și petreceam mult timp împreună. Însă noi mergeam la cinema, în excursii la mănăstiri, nu ieșeam prin cluburi.

- Viața de cămin aduce cu ea toată gama de ispite posibile, de la beții, parteneri multipli, până la consum de droguri uneori. Tu cum ai reușit să te ții departe de toate lucrurile rele, de “anturaj”?

- Am nimerit și în anturaj dar nu pot spune că am făcut eforturi să mă integrez sau că anturajul a pus presiune pe mine să mă corupă. Faptul că eu nu fumam, nu ieșeam în discotecă, nu mă îmbrăcam foarte “la modă” a făcut să fiu dată un pic la o parte. Țin minte că la școală rămâneam mereu singură cu o fată protestantă în sala de curs. Restul erau la fumaș sau prin baruri. (râde) Am căutat să-mi fac prieteni la teologie, cu care să merg la capelă, și n-am răvnit niciodată la viața “cealaltă”. M-am întrebat adesea cum ar fi, am fost să văd cum e într-o discotecă dar nu mi-am dorit niciodată un alt stil de viață.

- N-am înțeles niciodată de ce este un păcat să dansezi.

- Sfinții părinți îl consideră un păcat pentru că dansul duce la mișcări lascive și induce bărbatul în tentatie....

- Deci discoteca e loc al pierzaniei?

- Nu discoteca în sine trebuie demonizată. Problema e că acolo totul converge spre sex. De la ritm, vestimentație, siluete, alcool. Totul converge spre un exces al simțurilor. Dacă tu crezi că te poți controla, și că nu e vreun pericol să cedezi, nu este neapărat o problemă. Dansul are ceva sacru în el. Spre exemplu, la cununie și la hirotomie, se intră într-un dans la care participă și sacerdotul. Adică există și valențe sacre ale dansului, numai că există și valențe desacralizate total.

- Îți mulțumesc mult, Gabriela, pentru discuția asta. și-ți urez un Paște Fericit în mijlocul copiilor de care aveți grijă la Pro Vita!

- Mulțumesc! Paște Fericit și ție! și sper să ne mai întâlnim. Dumnezeu nu vrea de la noi toți, și preoți și preotese, să fim niște baticoși, retrași, cocotați într-un vârf de munte cu relații exclusive în mediile creștine. (râde) Dumnezeu vrea să ne bucurăm de viață, binecuvântează asta, avem libertatea să facem tot ceea ce ne dorim. Însă nu tot ceea ce facem ne și folosește.